

SZEMLÉR FERENC

A víz felszíne

*A víz felszíne vagyok én. A rétek
kanyargó útjain mindegyre simulóbb
futással venném utamat, amerre
a föld vonzása készlet egyre lejteti.*

*Simulnék egyre tükrözőbbre, egyre
simábbra, hadd lássék meg az égbolt
töretlen kékje bennem, vagy a felhők
vihart jelentő bosszús dagadozása.*

*Hadd tükröződnék bennem a fölöttem
átívelt vashíd, kő lábain merengő
fölem emelt átjáró, templomok
omló tornya s újonnan épült házak is.*

*S mindegyre tétova hullámverésre kényszerít
a medrem mélyén titkon rejlő sziklapad,
egy-egy kidőlt fa régen rejlő törzse, vagy
süllyedt hajók mohlepte ócska roncsa.*

*Kanyargok hosszú partjaim között
füzek lecsüngő ágait sodorván,
mélyek fölött, sekélyen át. Mert nem lehet,
hogy ne lehessen valahol majd mégis rezzenéstelen.*

Emitt szorongok

*Emitt szorongok a jóvátehetetlenekért,
ama tévedésekért, amelyek valaha
csak könnyed vállrándítást csiholtak ki belőlem,
de amelyek súlya mostani álomtalan
éjeimen nagyobb, mint lehetett egykor Atlaszé.*

A visszavonhatatlanokért sajog a bensőm.
Szavakért, melyeket könnyelműn röpitettem
képzelt ellenfelek vagy képzelt barátok felé,
s amelyek ma is úgy szárnyalnak a légben valahol,
mint idegéről óvatlan kézzel kibocsátott vessző.

Az elmúlasztottak fájnak kimondhatatlan
fájdalommal, ha visszagondolok az ifjú
felelőtlen időkre, amikor a holnapok sokából
azt választhattam tette, ami épp jólesett,
de ma, ó, megkevesbedett a minden holnapok száma!

Így néha percenként, óránként vagy naponta
fölmered előttem a nem-tettek sokasága.
S mivel már nincs mikor megtennem őket,
szorong a szívem a jóvátehetetlen, sajog bensőm
a visszavonhatatlan dolgokért, és fájnak

az elmúlasztottak kimondhatatlan és örökre.

Mindennek fordítottja

Segíts, Apollo, boldogan élni fel,
amit szereztem, s add, hogy öregkorom
ne lenne rút, s maradna elmém
ép, s a dal ajkamon el ne halna.
Horatius (Kerekes), Carmina I/31

Mindennek fordítottja történt meg velem.
Amit boldogtalan idők boldogtalan
törődései közt boldogtalanul szereztem,
azt félelemmel telt napok iszonyatos
izgalmai között boldogtalan
elmével és idegekkel fogyasztom.

Öregkorom szépségeiben is hiába
reménykedtem. A nap csupa homályt
süt. Az éjszaka pedig éber
kísértetek tanyája. Mégis
legsörnyűbb a reggelek
ijesztő ébredése, rettentő ébredése.

Azt is hiszem olykor, hogy elmém
már nem is ép, bár arról biztosít
jólelkű orvosom, hogy tárgyi ok
vagy tünet nincs... De hátha titkolom
előle is mindazt, amiből kiderül,
hogy bensőm mégis megrendült örökre?

*És legjobban sajnó, hogy ajkamon
lassan elhal a dal... Elhal a dal...
Csak szavak töredéke tör föl olykor
olykor félálmaim között, s a dal,
a dal egésze elhal, mielőtt megszületne.
Elhal a dal. Elhal a dal. Elhal a dal.*

Segíts, Apollo! ...

Lézer

*Most
utoljára még egyszer
egyetlen nyalábbá
sűrítsd össze minden erődöt!*

*Bármily csekély is lenne a magányos
sugár hatalma: összesítve
áttöri még a páncél-
lapjait is. Talán
a gyémántot is széjjel
porlasztaná.*

*Ne hagyd magad hát!
Jóllehet kicsiny
a nyílás, melyet a közöny,
vagy az utálat, vagy elfeledtetés
falán ütsz, mégis
csak rés az és valami kitekintés.*

*Rajta gyakor
egy szem majdan
a jövődőbe lát.*

*Most
egy
nyalábba
sűríts
minden
erőt!*

Járjuk be hát még egyszer

Járjuk be hát még egyszer a jól ismert
halmokat és dombokat.
Vezessék lábunk rég tudott ösvények
rejtett fordulóit.
Nézzük a hegyhát vízmosásának
tátongó sebhelyét,
és keljünk át rajta óvatos, de mégis
bátor lépteinkkel.
Vizsgáljunk meg minden követ és minden
ásvány-töredéket,
továbbá friss bogyót a bokron és a tölgy
elhullott makkjait.
Tapintsuk meg félszeg kézzel a nedves
erdei mohát,
amelyből párnánk is lehet, de feledést is
szívhatunk.
Hágjunk föl végre sziklaormaidra, ó,
Déli Kárpát gerince, mely
annyiszor tűrte el szöges bakancsaink
csikordulásait
és földte arcunk el hideg és ellenséget
sejtető ködével.
Tekintsük meg a messzi falvak s városok
gyárfüstös néma négyszögét,
s a fent-levés ritkult legének adjuk át
fellihegő tudónk.
Érezzük lassan, mint homályosul amott
alant a panoráma,
hogy aztán félig búcsúként lengessük meg
titokban
testünk izzó zászlóját ama lenti lét
eltűnő otthona felé,
s röppenjünk valamely áttetsző légies alakban
a híg kék színű semmibe.